

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1283980/5

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב שלמה שפירא

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

הנדון: בקשת ארכה המנומקת בניסיון לגישור כשהערעור מבקש לכאורה לסטות מטובת הקטינים בשל אינטרסים זרים לה

החלטה

בהחלטה מיום כ"ז באב התשפ"א (5.8.2021) קבעתי כי אף שמן הדין אין מקום לשמוע את ערעורו של המערער, שכן כתב הערעור שהגיש לא הכיל טענות הנוגעות להחלטה שעליה הייתה לו לכאורה זכות ערעור, מכל מקום לפני משורת הדין ישמע בית הדין את ערעורו בכפוף להפקדת ערובה להוצאות המשפט שייפסקו ככל שיידחה ולהגשת כתב ערעור מתוקן שבו יטען טענות רלוונטיות לעניין או יראה כיצד, לדעתו לפחות, רלוונטיות הטענות שכבר העלה לעניינה של ההחלטה – מושא הערעור.

להגשת כתב הערעור המתוקן ולהפקדת הערובה קצבתי חמישה עשר יום והבהרתי כי ימי הפגרה יבואו במניין הימים.

בהחלטה נוספת שניתנה בי"ד באלול התשפ"א (22.8.2021) שבתי והבהרתי את האמור והסברתי מדוע אין תקנות הדיון מחייבות דיון פרונטלי בערעור זה, מן הדין, שכן תנאי הסף לערעור כוללים העלאת טענות המצביעות לפחות לכאורה ולדעת המערער על טעויות בהחלטתו של בית דין קמא, ואילו כתב הערעור שהגיש המערער העלה אומנם טענות רבות אלא שלא הייתה לכאורה ואף כתב הערעור לא הראה זיקה בינן לבין החלטת בית דין קמא וממילא אין הן יכולות להיחשב טענות לטעות באותה החלטה.

עם זאת שבתי ונהגתי עם המערער לפני משורת הדין והבהרתי:

ההשלמה אמורה הייתה להיות בתוך חמישה עשר יום, לרבות ימי פגרה, והללו חלפו עברו. מן הדין היה אפוא להורות עתה על מחיקת הערעור וסגירת התיק, אלא שביום י' באלול (18.8) – לקראת תום המועד, ביום השלושה עשר – הוגשה בקשת ההבהרה שלפניי, ובנסיבות אלה אני מחליט כי הימים שמהגשתה ועד מועד מתן החלטתי הנוכחית לא יבואו בחשבון הימים והמערער יוכל להשלים את הגשת כתב ערעורו המתוקן ואת הפקדת הערובה בימים הקרובים.

ברם גם להנהגה של לפני משורת הדין יש להציב גבולות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משחלף שבוע נוסף גם הארכה שניתנה מכוח אייבהאתם בחשבון של הימים שמהבקשה להבהרה ועד להחלטה האמורה כבר תמה, ואף חלף זמן שמעבר לה. ומשכך יש להורות על סגירת התיק.

אכן בתום השבוע – כ"א באלול (29.8) הגיש המערער מסמך לבית דינו, ולו היה מסמך זה תיקון או השלמה לכתב הערעור ולו הייתה נלווית אליו הפקדת הערובה, אפשר שלמרות כל האמור היינו מאריכים אף ומקבלים אותם, למרות האיחור. אלא שלא בכך מדובר אלא בבקשת ארכה נוספת, שיש לציין שהמערער גם אינו תוחם אותה בזמן מוגדר אלא ב"עד להחלטת בית הדין האזורי בגישור שהוצע על ידי האב", ונימוקיה הם: לפני כמה ימים הגיש המערער לבית הדין קמא בקשה לגישור בין הצדדים. המערער מצטט את בקשתו שהוגשה לבית דין קמא ומבקש אפוא להמתין להחלטה שתינתן בה.

וזו לשון הבקשה שהוגשה לבית דין קמא והמצוטטת בבקשה שלפנינו:

לאחר אין ספור מחשבה ותוך התעמקות בהחלטות בית הדין בתקופה האחרונה, גם לרבות ההחלטה האחרונה, החליט האב להפוך את גישתו, לבקש את עזרתו מכבוד בית הדין, עיני העדה, אשר להם ניסיון רב ומכירים את הנפשות הפועלות, האב מתחנן לבית הדין, אנה הביאו את הצדדים לגישור מידי עור טרם ימי החגים הבאים עלינו לטובה, כשהאב מוכן לויתורים רב משמעותיים, האב מצהיר ברורות שפניו לשלום, ויעשה כל מה שביכולתו ויותר מיכולתו למען עשות שלום, כמובן שהאב לבד לא יכול לעשות שום דבר ללא סיוע של בית הדין הנכבד, אשר על כן מבוקש מבית הדין הנכבד לקיים דיון מידי לגשר בין הפערים, כשהאב מגיע עם נכונות מרבית לדבר הזה, הכול לשלום ולטובתם של ילדי הצדדים.

איני יודע אם כנים הדברים או שמא אינם אלא ניסיון לשטות בבית דין קמא ואף בנו – ו"להרוויח זמן". עם זאת מוכן אני לצאת מנקודת הנחה כי אכן האב נתמלא ברצון טוב, וכדבריו בבקשתו אלינו "ברוח הימים" – ימי הרחמים והסליחות, אלא שגם אם כך הדבר אינו רואה כיצד תהיה זו סיבה שלא לסגור את התיק.

הנושא שבעניינו עומדת למערער זכות ערעור הוא, כפי שהתבאר בהחלטות קודמות, ההחלטה לאפשר לאם לבקש בעבור הקטינים את קבלת האזרחות הישראלית. כפי שהובהר בהחלטות קודמות מדובר לכאורה בדבר שייטיב עם הקטינים, תושבי ישראל, ללא ספק ובאופן חד-משמעי. אף המערער לא העלה בכתב ערעורו שום טענה הסותרת קביעה זו (ועל כן כאמור קבעתי כי טענותיו אינן רלוונטיות להחלטה) אלא שטען כי לו יש אינטרסים מנוגדים לה (וכפי שהובהר בהחלטות קודמות הללו אינם רלוונטיים מהטעם הפשוט שבית הדין אמור להכריע במחלוקות שבין ההורים בדבר טובת הקטינים ואינו צריך, אינו מוסמך ואינו רשאי להורות בניגוד לטובתם בגלל אינטרס של אחד ההורים, לכל היותר יכול אינטרס צודק או קושי של הורה לפטור אותו מעשייה מסוימת שלטובת הקטינים, אך לא למנוע מההורה האחר או מן הרשויות את הפעולה לטובתם).

"גישור" בין הצדדים – גם הוא אינו יכול לשנות את האמור. לכל היותר אם יצליח המערער לשכנע במהלכו את המשיבה שלא לאזרח את הקטינים – ואיני רואה סיכוי סביר שיצליח בכך – אזי בפועל לא תפעל אף היא בהתאם להחלטה שאפשרה לה לפעול לקבלת האזרחות בעבורם, וכששני ההורים תמימי דעים, אף אם אינם צודקים, אין הרשויות מתערבות מלבד במקרי קיצון. ברם אם כן יהיה לא יהיה צורך בערעור שלפנינו.

האפשרות שהליך הגישור נחוץ כדי לאפשר לערער לגבש את טיעונו ולבאר מדוע שגויה החלטתו של בית דין קמא או כיצד תורמים טיעונו בקודמים למסקנה זו – גם היא קלושה בלשון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המעטה (פרט לאפשרות שלא ההליך נחוץ לכך אלא הזמן, כפי שרימזתי לעיל בדברי על האפשרות שהבקשה אינה כנה...)

כיצד אפוא יכול הליך הגישור האמור להיות סיבה למתן הארכה המבוקשת?

אם כנים דברי המערער הרי לכאורה אדרבה, מצופה היה שיבקש מיוזמתו למחוק את הערעור כמחווה של רצון טוב מצד מי שלדבריו "מוכן לויתורים רב משמעותיים" – אמירה שמשמעה לכאורה ויתור על מה שבידו מן הדין ולא כל שכן על מה שלכאורה אינו בידו, שהרי ניתנה החלטה בעניינו ואף הובהר כי לכאורה אין מקום לערעור עליה אלא לפנים משורת הדין, שמצופה היה שיראה נכונות לוותר על גרירת המשיבה למאבק נוסף בעניינו.

איננו יכולים כמובן להכתיב למערער מה יהיו ויתוריו, ואף אם איננו מבינים את שיקול דעתו – זכותו היא לעמוד עליו.

אך עם זאת, מתן ארכה נוספת להשלמת כתב ערעור שמעיקרה התאפשרה לפנים משורת הדין ושכבר ניתנה לה גם ארכה אחת לפנים משורת הדין – אינה סעד שיש לו הצדקה רק בשל הרצון בגישור כאמור, ואף אינה צעד שיש בו היגיון שכן קשה לראות כיצד היותו של ערעור תלוי ועומד תתרום לגישור ולתחושה שאכן קיים רצון כן בשלום וכו' כאמור בבקשה; קשה גם לראות כאמור כיצד תהיה תוצאת גישור כזה טעם להותרת הערעור, ומה מנע מהמערער אם ביקש לפנות לגישור אך להותיר בידו את האפשרות לערעור אם לא תצליח דרכו להשלים את כתב הערעור והפקדת הערובה כבר עתה, במקביל, הלוא דיון בערעור בכל מקרה אינו מתקיים בו ביום שמופקדת הערובה ומושלם כתב הערעור.

בזיקה לכל האמור גם יחד אעיר כי בבקשה לגישור אף לא פורטו הנושאים שהמערער מבקש לגשר לגביהם על הפערים שבינו לבין המשיבה, וכלל לא ברור כי נושא האזרחות הוא ביניהם, ומכאן גם תהייה נוספת בדבר כנות הבקשה וחיזוק לסברה כי אולי אפילו נניח כי כן המערער ברצונו בגישור בעניינים מסוימים עדיין אין רצון זה והבקשה שבעניינו רלוונטיים להליך שלפנינו ועדיין ייתכן כי בנוגע אליו מדובר בניסיון "להרוויח זמן" – אולי תוך ניצול הגישור שאולי יהיה בעניינים אחרים ואולי לא יהיה – ותו לא.

סוף דבר,

אין הבקשה מעלה כל טעם וצידוק למתן ארכה נוספת. משכך: דינה להידחות, ודין הערעור להימחק תוך סגירת התיק.

ההחלטה מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"א באלול התשפ"א (29.8.2021).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה